

Idealan hrvatski četverac, umjesto da surađuje, našao se na suprotnim stranama (2)

G. Rafajac u svojemu me je pismu povezao s ljudima s kojima nemam ništa zajedničko

UHrvatskome tjedniku br. 648 od 23. veljače o. g. objavljeno je pismo čitatelja Vinka Rafajca iz Osijeka pod naslovom 'Idealan hrvatski četverac, umjesto da surađuje, našao se na suprotnim stranama', u kojemu se osvrnuo i na moju malenkost te me iz meni posve nepoznatih razloga uvrstio u 'četverac' koji je odabrao po vlastitom nahođenju. Svojim je tekstom g. Rafajac implicirao kako su oni koji ne surađuju automatski na suprotnim stranama, čime već u startu diskvalificira čitavu ideju pluralističkoga i demokratskoga društva u kojemu nitko nije dužan ni s kim surađivati, a oni koji žele surađivati, imaju slobodu odabirati sebi suradnike.

G. Rafajac u svome pismu povezao me s ljudima s kojima nemam ništa zajedničko. U spomenutome 'četvercu' jedina sam bez repova iz prošlosti. Išla sam u 8. razred osnovne škole u trenutku održavanja prvih demokratskih izbora 1990. Nikad nisam bila članica bilo kakve partije, niti sam u partiskome sustavu gradila bilo kakvu karijeru. Nisam bila sutkinja, niti pripadnica KOS-a. Nikad nisam bila u zatvoru, niti protiv mene postoje bilo kakve kaznene, prekršajne i

druge prijave. Za razliku od trojice navedenih, jedina sam koja ima akademске kvalifikacije i znanstvene stupnjeve koji mi omogućuju profesionalno bavljenje povijesnim i nekim drugim temama. U spomenutome 'četvercu' jedina sam koja je objavila ne bilo kakve, nego znanstvene radove iz povijesti, radove koji su prošli dugotrajne recenzentske postupke i objavljeni su u akademskim časopisima, među kojima su bila i izdanja HAZU-a. Osim toga, jedina sam u spomenutome 'četvercu' koja je na jednome inozemnom i veoma uglednomet sveučilištu za vrijeme doktorskoga studija obranila disertaciju o komunističkim zločinima nad hrvatskim narodom i stekla MPhil stupanj. Unatoč ovim činjenicama, g. Rafajac strpa me među nekakve političke 'inovatore', iako se politikom ne bavim niti sam u politički život Hrvatske ili neke druge države na bilo koji način uključena, a moj rad isključivo je znanstvenoga karaktera.

Taj moj rad ne temelji se na selektivno-mođabiru dokumentata, niti političkim pamfletima, nego isključivo na međunarodnim znanstvenima standardima i strogoj etici u istraživačkome radu kako i nalazu propisi sveučilišta čija sam doktorandica. Svi moji radovi potkrijepljeni su poduzim nizom bilježaka te se temelje na izvornim arhivskim dokumentima uz pojedina svjedočanstva, tekstove iz medija i drugu literaturu. Svoje suradnike biram među onima koji se drže istih standarda, a s njima ne činim samo jedan četverac već poveći broj četveraca. Ako g. Rafajac ništa od navedenoga nije shvatio, tada je propustio samu bit znanstvenoga rada i u svojoj zburnjenosti došao do zaključka kako između moga rada i rada spomenutih osoba nema nikakve razlike. Istaknuvši nekakve 'sukobe' u njegovu 'četvercu', a pritom vjerojatno aludirajući na moj odgovor jednoj od spomenutih osoba koji je također objavljen u Hrvatskomu tjedniku, g. Rafajac pokazao je kako nije shvatio ni bit toga odgovora koji se temelji upravo na arhivskim dokumentima iz 50-ih i novinskim tekstovima iz 90-ih, dakle povijesnim izvorima. U znanosti jednoga pluralističkog i demokratskoga društva ne postoje nedodirljivi niti povlašteni, ne postoje idealni znanstvenici ni skupine, a sve je podložno preispitivanju i kritici. Ante Starčević jednom je prilikom istaknuo kako se čist posao ne boji svjetlosti, pa se postavlja pitanje zašto objava činjenica potkrijepljenih mnóstvom izvora toliko uznemirava g. Rafajca. Ili je onima koji su navodno za boljšak Hrvat-

ske u interesu isključivo selektivna povijest i njihova 'istina', a ne doista istina?

Svojim odabirom 'četverca' g. Rafajac ustvari je uvrijedio sve one ljudi koji su posvetili svoje živote temama koje je on 'pričačio' četvorki u četvercu. Time je propustio istaknuti ulogu Dragutina Šafarića, Franca Permea i mnogih drugih u istraživanju slovenskih grobišta, zatim ulogu brojnih suradnika Dragutina Šafarića, speleologa i ostalih u istraživanju hrvatskih grobišta, ulogu Nikole Banića i M. Koića u istraživanju jasenovačkih žrtava, ulogu Stipe Pilića u istraživanju poratnoga Jasenovca i Jasenovca u međuratnom razdoblju te ulogu don Josipa Dukića, Ivana Kozlice, fra Petra Bezine, Joška Radice i brojnih drugih koji su znatno doprinijeli rasvjetljavanju komunističkih zločina u Dalmaciji. Broj osoba koje bi ovdje trebalo istaknuti, jer su u svoj rad uložili golem trud, vrijeme i vlastiti novac, broj onih s kojima smo se na svome putu susretali, razmjjenjivali podatke i surađivali iznimno je velik i bio bi potreban čitav broj Hrvatskoga tjednika da se ispišu sva njihova imena i teme kojima su se bavili ili se još uvijek bave. Među njima su mnogi čiji je prinos hrvatskoj znanosti daleko veći od onih imena koje je istaknuo g. Rafajac upakiravši ih u 'idealni četverac'. Izuzimanjem tih imena i odabirom vlastitoga 'četverca', g. Rafajac samo pridonosi onome što on definira kao 'hrvatski jal'.

BLANKA MATKOVIĆ, Coventry

Istina polako, ali sigurno izlazi na vidjelo

Svojedobno je (na žalost), bivši hrvatski predsjednik Ivo Josipović rekao filozofiju kako samo treba sjediti pored rijeke, a neprijatelj će sam izroniti, odnosno istina će izaći na površinu.

Ovoga puta Mesić nije sjedio uz rijeku, nego uz trpezu. Hranu koju je trpaо u usta, kao i svi njemu slični kad je besplatna, nije puštao na mir. Ali svejedno je iz njegovih usta isplivala istina.

Svi njegovi prijatelji, a neprijatelji Hrvatske skočili su na zadnje noge kako bi ga obranili za izrečeno. Sve, u smislu 'što dijete zna', neki su krivo šapnuli i tome slično.... Dijete je tada imalo preko 50 godina, ali je tom istinom dobio podršku Hrvata jer je ta istina na njihovoj strani. Za Stipu, to je tada bilo 'profitabilno', a ujedno, to je bio i Udbin zadatak. I u ovome slučaju trebalo je sjesti

pokraj rijeke da ispliva na površinu istina o tomu kako je Stipe Mesić već 1956. postao njihov informator. Možemo si samo zamisliti koliko je takva osoba uništila sudbina pošteneh Hrvata. Od cinkarenja se u Jugi moglo dobro profitirati, a to potvrđuju i svi oni koji su voljeli Judine škude. Na žalost, pokvarenih je ljudi mnogo u režimu koji može opstati samo na takav način. Takvi oplakuju režim jer su se oni ili njihovi roditelji okoristili na sudbini poštenih ljudi koji su imali svoje mišljenje.

No vratimo se Mesiću. Najveće iznenadjenje je u tome što su ga štitili fašistički antifašisti koji su, ako je poznato, veliki lažljivci.

Kada govorimo o Jugi, onda ujedno govorimo i o Srbiji jer je znak jednakosti između Juge i Velike Srbije. Svatko tko želi, može provjeriti što je SANU i pročitati sljedeće: srpski pisac Dobriša Čosić, zvani 'otac domovine', napisao je sljedeće za Srbe i Srbiju: 'Mi lažemo da bismo obmanuli sebe... Lažemo jer je to bit srpskoga patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije.... Laž je postala naša društvena i građanska parola.... Laž je, dakle, istina.'

Ipak, istina polako ali sigurno dolazi na površinu. Ako Bog da, ubrzat će se otvaranje arhiva, iako su već dobro očišćeni, prerađeni pa pokradeni. Već me veseli kako mnogi imaju sve teže snove. Čini se da je krenulo.

ZVONIMIR PERKO, Zagreb

HRT danas izgleda isto kao nekada JRT

Ovi zadnjih nekoliko tjedana Hrvatska, a napose HRT neodoljivo me podsjeća na Jugoslaviju i JRT. Hrvatskom političkom, kulturnom, diplomatskom, nevladinom i inim scenama dominiraju Srbi i politički Jugoslaveni iz svih 'naroda i narodnosti'. Hrvatska neodoljivo podsjeća na ono vrijeme kad je Milošević bio u naponu snaže i kad je stvarao svoj 'kult ličnosti', a i BiH ju prati u stopu. Hrvatski je sabor samo po imenu hrvatski, a po svemu drugome više sliči jugoslavenskoj Skupštini u vrijeme Puniša Račića. Saborom dominiraju račičevci predvođeni Račićem ovoga vremena u liku Nenada Stazića, potom slijede, po brojnosti, 'guske u magli', koje samo prate što im predvodnici kažu, i tek zadnji po brojnosti oni su istinski hrvatski zastupnici koji misle i promišljaju hrvatski. Svu ovu antihrvatsku

scenografiju prati i podržava JRT, koji neki zovu HRT. Struktura vodstva i zaposlenih apsolutno potvrđuje ovu tvrdnju. Uređivačka politika, udarni voditelji, a napose redoviti gosti također su potvrđuju i svi oni koji su voljeli Judine škude. Na žalost, pokvarenih je ljudi mnogo u režimu koji može opstati samo na takav način. Takvi oplakuju režim jer su se oni ili njihovi roditelji okoristili na sudbini poštenih ljudi koji su imali svoje mišljenje.

No vratimo se Mesiću. Najveće iznenadjenje je u tome što su ga gaštili fašistički antifašisti koji su, ako je poznato, veliki lažljivci.

Kada govorimo o Jugi, onda ujedno govorimo i o Srbiji jer je znak jednakosti između Juge i Velike Srbije. Svatko tko želi, može provjeriti što je SANU i pročitati sljedeće: srpski pisac Dobriša Čosić, zvani 'otac domovine', napisao je sljedeće za Srbe i Srbiju: 'Mi lažemo da bismo obmanuli sebe... Lažemo jer je to bit srpskoga patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije.... Laž je postala naša društvena i građanska parola.... Laž je, dakle, istina.'

Matvejević je mrižio Hrvatsku i kad je Hrvatska postala samostalna dragovoljno se prognao u Italiju jer od silne mržnje nije mogao živjeti u Hrvatskoj poslije smrti matere mu Jugoslavije. Ricov, Baković i Veselica živjeli su za Hrvatsku, robijali za Hrvatsku, zajedno više od 22 godine. Hrvatski mediji, a napose JRT-HRT više su pozornosti posvetili onome jednome mržitelju Hrvatske, nego trojici hrvatskih rodoljuba i uznika. Neka me netko razuvjeri da ovo nije Hrvatska samo na papiru, a po ponašanju Jugoslavija.

IVAN FILIPOVIĆ, Rama

Otvoreno pismo ministrici kulture Nini Obuljen Odlukom da iz prostora ministarstva odstranite portret dr. Ante Starčevića, potvrđili ste da u Vašim postupcima ništa nije slučajno

Svojom odlukom da iz prostora Ministarstva kulture odstranite portret oca domovine, dr. Ante Starčevića, potvrđili ste kako sva negativna mišljenja o Vama

nisu samo izmišljotine, već da u Vašim postupcima ništa nije slučajno. Podsetimo da ste zlonamjerno, na svoju sramotu, knjigu Slobodana Praljka proglašili šundom, kada je očito da bi biće proglašeno Vašeg života više sliči na šund, nego knjiga generala Praljka. Potvrđili ste da Vaša asocijacija s Hrvatom Hribarom, prilikom snimanja antihrvatskoga filma 'Masakr u Dvoru' nije slučajnost. Niti je slučajno da Vas Udruga Dragovoljaca i ratnih invalida tereti za brojne malverzacije koje nemaju ništa zajedničko s kulturom ili nečim što bi Vam moglo služiti na ponos. Deložajom portreta oca domovine, dr. Ante Starčevića, potvrđili ste pripadnost društva Jovanovića, Jovića, Frlića, Blaževića i Pupovca. Svojom ste šutnjom potvrđili da Vam ne smeta kultura Kapovića, niti perjanica vašega društva A. Tomića, čija kultura i civilizacija svjedoci su smradu koji dolazi iz kante fekalija. Zahvaljujući predsjedniku Vlade Plenkoviću, našli ste se na mjestu ministrica kulture, više zbog podobnosti nego sposobnosti i Bog zna kojih sve razloga. A sada ste pokazali sebe kao osobu kojoj ne samo da smetaju načela dr. Ante Starčevića, koji je otac domovine, i koji je još prije više od 100 godina u spodobama hrvatskoga podrijetla prepoznao postojanje pasmine slavoserba, koje svaki gazda može kupiti ako ponudi veću cijelu gnijiloga krumplira. Niti je u Vama bilo teško prepoznati osobu, koja se kiti samo perjem kulture već istovremeno bez ikakva stida i nacionalnoga ponosa, na komediji u francuskome konzulatu, predstavlja sebe, svoje istomišljenike i Hrvoja Hribara kao predstavnike hrvatske kulture. Kada Vas je Plenković, na svoju sramotu, imenovao ministricom kulture, sada je jasno da je to bila podvala koje se ne bi posramio ni stručnjak za podvale Milorad Pupovac. Jer da je predsjedniku Vlade stalno do kulture u Hrvata, do domoljubnih načela prvoga hrvatskoga predsjednika dr. Franje Tuđmana, i posebice do dobrobiti hrvatskoga iseljeništva, gdje se njeguje hrvatska kultura, povijest, jezik, privrženost Domovini i vjera u Boga, ne bi se hrvatskemu narodu podvalilo za ministricu kulture nekoga tko ne bi prihvatio načela domoljubnih zajednica diljem iseljeničkoga svijeta. Da je Plenković stalno do domoljubnih načela hrvatskog dragovoljaca, povijesti i kulture u hrvatskome narodu, a očito nije, znao bi da je još daleke 1984. akademski slikar Anton Mateš više znao o hrvatskoj kulturi, nego što će ikada znati ministrica kulture. Svojim izložbama diljem Australije, posebice

u Južnoj Australiji, koju sam imao čast organizirati, bio je stjegonoša hrvatske kulture u Australiji, a australski i hrvatski kulturni svijet oduševio se njegovim veličanstvenim radovima. No njegova veličina pokazala se i kada je za australske medije izjavio: Ja sam Hrvat iz Hrvatske. Da je Plenković stalo do kulture u hrvatskome narodu i iseljeničtvu, znao bi da je imenovanje Nine Obuljen za ministricu kulture uvreda iseljeničtvu. Posebice za iseljeničstvo koje zna razliku između vjerodostojnosti i šarlatanstva.

IVICA KLARIĆ, Zagreb

Nije kriva 'sirotica' Obuljen Koržinek

Ne zamjeram Vam što ste se tako oštro, s pravom okomili na gospodu ministricu (ministarku) Ninu Obuljen Koržinek. Nije ona 'sirotica' kriva što je izgubljena u vremenu, prostoru i funkciji. Trebate pisati o onome tko ju je, kao takvu, podmetnuo i o onomu tko je na tu podvalnu nasjeo.

MATE F., vaš vjerni čitatelj

Godine idu, a Hrvatska i dalje šuti o jamama i mrtvima

Maribor, Tezno, Špitalić, Kočevski rog... Kosti mrtvih umorenih Hrvata. Slovenija od 1945. do 1950. Da Slovenci imaju dušu, pokazuju spomenici koje podižu Hrvatima, umorenima bez suda. Slovenski politički vrh, iako ga većinom čine bivši komunisti, osuđuju gnusna ubojstva i podižu spomenike. A Hrvatska šuti. Sve ovo vrijeme buja korov šutnjne. Razna hrvatska društva ne čine ništa da se dozna istina. Novinari iz medija, većinom komunisti, rade svoj posao i danas jer ne znaju drukčije. Za njih je istina, život i kruh bio komunizam. Ne zamjerimo im, mijenjajmo ih. Institucije koje bi morale znanjem i moralnošću reći i istražiti istinu, poput HAZU-a, šute jer su prošli predsjednici pripadnici partizanskih formacija. Naravno, za istinu ne žele ili ne smiju znati. Kako vam te nepravedne smrti, gospodo akademici, ne utječu na san? Vi koji se smatrati elitom Hrvatske. Sada je valjda svima jasno da su naredbe o genocidu nad golorukim hrvatskim pukom došle gnusnim izvršiocima od vrha partije i Tita.

Nekoliko stotina tisuća golorukih Hrvata ubijano je maljem, vezano žicom, bez suda. Danas pak kažu da je Hrvatska slobodna. U Hrvatskoj metropoli jedan od najlepših trgova nosi ime Tita, čovjeka koji je dao pobiti hrvatske žene i djecu, mladost, uz pomoć svojih i hrvatskih pomagača, koji jašu po šumama i gorama. Je li šutnja sudionštvo u genocidu? Zar i Crkva, naša Katolička ne želi znati ili otkriti istinu? Zar i Vi, očevi moji, prešutno odobravate te užasne nepravedne smrti? Zar nemaju ta naša braća po Kristu pravo na pijetet, katolici na križ?

A u vlastitoj domovini, jamama, kaljužama, spiljama čekaju kosti pravednika. Svoj spomen, svoj mir, svoj spokoj. Ne okrećimo glavu jer kazna će nas stići. Ako ne ćemo ili ne želimo znati svoju istinu, svoju mladu povijest, punu krv i laži, projest će nas vrijeme. Pamtim, mi živi živimo život mrtvih predaka. Jer sve što znamo i imamo – od njih je. Na kraju se čudimo Evropi, svijetu, Haagu. Smatraju nas svakavima samo zato što ne znaju istinu o nama. Pogotovo o nepotrebnim i nepravednim smrtima. Godine idu, a Hrvatska šuti.

IGNACIJ ŠESTAK, Sesvete

Incident na Poljudu, nestanak važnoga dokumenta iz Ministarstva obrane i afera s MIG-ovima imaju isti potpis

Prošlo je više od godinu i pol dana da se na poljudskom travnjaku pojavi kukači križ. Digla se silna buka, Hrvatskoj je natovarena bruka, nogometna je reprezentacija po tko zna koji put kažnjava, a onda je sve utihnuo. Kakvi su rezultati istrage, je li uopće išta nađeno? Nitko o tome više ne govori. Željeni je učinak postignut, još jednom se uspjelo Hrvatskoj nanjeti štetu i prikazati ju 'fašističkom'. Stope li iza toga navajači? Nije vjerojatno, njima ne odgovaraju utakmice pred praznim gledalištem. Jesu li iza toga domoljubi, oni koje se naziva ognjištarima, zatucanom desnicom, klerofašistima i slično? Mnogi bi voljeli da je tako, ali, eto, ipak nije. Da jest, bili bi već odavno identificirani. Ili je možda policija toliko nesposobna? Ne će biti ni to. Vjerojatno je odgovor u pitanju – kome su potrebni ovaci ispadni. Tu bi stvari mogle biti već malo jasnije. Potrebni su onima koji svim silama

nastoje prikazivati Hrvatsku kao ustašku zemlju, koju treba držati na uzdi, jer u njoj 'buja fašizam'. Zato bi ju valjalo ugurati u neke nove regionalne integracije, da ju se drži pod kontrolom. Potrebni su onima koji moraju stvarati fašizam, da bi se imali protiv čega boriti. Potrebni su onima, kojima je to jedini način da opravdaju postojanje svojih 'udruga' i trošenje proračunskoga novca. Potrebni su onima koji izmišljaju vjetrenjače da bi se imali protiv čega borti. Zato policija nije uspjela naći počinitelja, kao što ne nalazi ni one koji oskrvnuju spomenike poginulim braniteljima i pokojnome predsjedniku Tuđmanu. Bit će da se tu radi o 'zadanome neuspjehu'.

Nedavno je objavljeno da je iz Ministarstva obrane, točnije iz ureda nekadašnjega pomoćnika ministra Zorana Drče, nestao 'Plan obrane RH označen oznakom tajnosti', usvojen za vrijeme vlade Zorana Milanovića. Navodno su nestali još neki klasificirani dokumenti NATO-a. Je li se to dogodilo sasvim slučajno u vrijeme boravka Miroslava Lazanskoga u Zagrebu, vjerojatno će zauvijek ostati tajnom. Istraga Vojno-sigurnosne agencije nije urodila plodom pa je pomoćnik ministra obrane za obrambenu politiku Nikola Brzica podigao tužbu protiv Drče. Međutim, Drča je promaknut na višu dužnost (u Personalnoj upravi MORH-a) pa je Brzica podnio ostavku na mjesto pomoćnika ministra. Neki naglađuju kako je razlog tomu potезe njegovo nezadovoljstvo što nije postao državni tajnikom, premda mu je to navodno bilo obećano. Možda je stvarno tako, ali svakako ima i drugih mogućnosti. Je li na mjestu pretpostavka da je Brzica to učinio nezadovoljan načinom vođenja istrage, njezinim rezultatima ili možda kočenjem istrage? Je li primjereno da osoba protiv koje je pomoćnik ministra obrane podigao tužbu (zbog sumnje na špijunažu) i koja je izgubila povjerenje nadređenoga bude promaknuta na višu dužnost prije okončanja postupka? Ili je Brzici možda naređeno da od toga digne ruke?

A tu je i afera s MIG-ovima. Iako su časnici Hrvatskih oružanih snaga još početkom 2014. (prema podatcima što ih je u HT od 19. siječnja 2017. iznio Joško Buljan) upozorili na 'kvaziremont' u Odesi, tj. na kazališnu predstavu s temom remonta aviona, Uskok je tek na kraju 2016. (dakle, nakon malo manje od tri godine) podigao optužnicu zbog korupcije, ali samo protiv niže rangiranih u lancu odgovornih. Kako to da nalaz vojne i civilne policije nije upućivao

ni na što sumnjivo, a sredinom 2016. ipak je utvrđena 'osnovana sumnja...' itd.' pa je pokrenuta istražna. Osim toga, ne radi se samo o koruptivnim radnjama, već o ugrožavanju nacionalne sigurnosti jer bismo umjesto obnovljenih zrakoplova zapravo dobili stare igračke, a to je mnogo gore.

Vjerojatno ova tri slučaja (incident na Poljudu, nestanak važnoga dokumenta iz Ministarstva obrane i afera s MIG-ovima) imaju zajedničku poveznici u štićenju počinitelja nedjela. Sporost i neučinkovitost glavnih su značajke u ovim procesima. Ako su iz bilo kojega razloga zatajile institucije zadužene za skrb o sigurnosti zemlje, onda smo u situaciji koja odgovara uznapredovalome AIDS-u. U oba je slučaja napadnut aparat čija je uloga suprotstaviti se prijećoj ugrozi. A onda nam samo Bog može pomoći, premda mi to ne zaslužujemo.

ANTE MATANA

Želimo li zaista da nam bude bolje?

Dabi nam bilo bolje riješimo se svega donoga što nas koči u ostvarivanju boljega i sigurnijega života u našoj domovini za koju su mnogi mlađi dali svoje živote. U nastavku donosim svoje razmišljanje, a duboko vjerujem kako je to i razmišljanje većine građana Hrvatske.

Otklonimo iz hrvatskoga Ustava navodni temelj stvaranja hrvatske države Zavnojer to nije temelj samostalne hrvatske države. On je izvor svih zala i nesuglasica među hrvatskim građanima. Sve dok u Hrvatskome ustavu postoji Zavnojer, bit će

svađe i razmirica među građanima. Dobili smo samostalnu hrvatsku državu i to krvlju Domovinskim ratom. Kao temelj samostalne hrvatske države postavimo umjesto Zavnoher Domovinski rat. Drugim riječima, ispišimo Preamble u Hrvatskome ustavu Domovinski rat. U takvoj državi osjećat će se sigurni svi građani Hrvatske, bez obzira na nacionalni i vjeroispovijest. Vjerujem da će čitatelji zapaziti da se ne spominje ni stranačko, ni nacionalno opredjeljenje. Svi smo ravnopravni, imamo ista prava, ali i dužnosti.

Za dobrobit naše domovine predlaže se uvođenje 25 postotna diktatura ne bi li se ostvarila prava demokracija, u protivnom, to nije demokracija nego anarhija. Dalje, treba smanjiti broj zastupnika sa 153 na 71. Treba smanjiti broj tajnika i zamjenika. Smanjiti broj ministarstava s 21 na 10. Kad može mnogoljundnja Italija i druge zemlje imati 10 ministarstava, možemo i mi. Treba ukinuti saborsku mirovinu, zastupnike gledati kao sve ostale građane. Smanjiti plaću saborskim zastupnicima za 30 posto. Kako tumačiti da saborski zastupnik prima od 15 do 20 tisuća kuna, a prosječna plaća hrvatskoga radnika iznosi 4-5 tisuća kuna. Dalje, ako zastupnik ne dođe na sjednicu Sabora dva do tri puta bez opravdanjem smanjiti mu primanja za 50 posto.

Znamo da su turizam i poljoprivreda glavne grane za boljšak hrvatske države. Predložit ću za Zadarsku županiju prijedlog lakoga zapošljavanja: svaka županija treba zaposliti jednoga vrsnoga agronoma i veterinara. Agronom neka izvadi iz zemljinih knjiga sve vrijedne parcele od Zadra do Zemunka i od Zadra do Posedarja, koje se

godinama ne obrađuju i ako vlasnici ne će obrađivati te parcele, neka idu u koncesiju. Zaposlit će se preko 300 radnika, a i vlasnik parcele dobit će svoj dio. Ovo je samo jedan primjer.

Na kraju - pred nama su lokalni izbori. Pozivam sve građane Grada Zadra da na sljedećim izborima daju svoj glas Dariju Kalmeti, jer je on dite grada Zadra, kao i njegovi roditelji. Kalmeta je jako mnogo dao za Zadar. Oni građani koji su iz Našica ili bilo kojega drugog grada neka se kandidiraju za gradonačelnika ili načelnika ondje gdje su rođeni.

Dipl. inž. IVO ČOZA

Ispravak netočnoga navoda

U Hrvatskome tjedniku od 26. siječnja 2017. u broju 644. u tekstu pod nazivom 'Sjećanje na stepinčevce - mladiće koji nisu izdali Boga i domovinu' autora Miše Martinovića – potkrala se nenamjerna pogreška. Naime, g. Martinović napisao je tekst u spomen na strijeljanoga Ivica Sučića, rođenoga u Livnu, ali je pogreškom napisano Sušić umjesto Sučić. Dakle trebalo je stajati: Pišem ovo na spomen strijeljanoga mladića Ivica Sučića, rođenoga u Livnu 1925. i po presudi Vojnoga suda u Sarajevu.... osuđenoga s još 21 mladićem na nekoliko godina zatvora...

Ovim putem ispričavamo se obitelji Ivice Sučića.

Uredništvo

